

JEŽÍŠ KRISTUS

PROČ PŘIŠEL
PROČ PŘIJDE
JEHO UNIVERZÁLNÍ POSLÁNÍ

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 1 2017

Vypracoval: František Poslušný

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

JEŽÍŠ KRISTUS

proč přišel

V náboženském světě existuje několik teorií týkajících se Jeho příchodu. Některé jsou zajímavé, některé inspirují, jiné jsou zcela mimo realitu. Také ve světském pohledu jsou různé teorie, liší se jedna od druhé, všechny ale vesměs negují objektivní skutečnosti. Křesťané zakládají skutečnost Ježíšovy existence na Bibli, která je pro tuto osobnost jediným zdrojem objektivních informací. Ale i světský pohled má historickou informaci o Ježíšově bytí z pera římského historika Tacita (55-120), který se o něm zmiňuje, takže to není zcela vymyšlená postava historie, jak je často vytýkáno křesťanům. (viz Tacitus, Letopisy kap. 15/44) Profánní (světský) historik potvrzuje to, o čem se opírají křesťanští pisatelé a jejichž hlavním pramenem je Bible. Ježíš Kristus byl historickou postavou, a proto se nebudeme zabývat ateistickými teoriemi a vyvracet je. Jeho jméno (Ježíš), bylo běžným jménem židovských chlapců (Ješua, známé také pod jménem Jozue.) Další jméno Kristus, řecky Christos, je označením jeho mesiášského poslání, hebrejsky Mašíach, mesiáš, zachránce, spasitel. Tolik prozatím na úvod, abychom byli alespoň trochu v obraze. A nyní k vlastnímu tématu:

Proč přišel?

Na tuto otázku i v křesťanských kruzích existuje řada odpovědí, dobrých méně dobrých a zcela špatných. O těch dobrých spolu pouvažujeme tak, jak nám umožňuje Písmo, o němž jsme konstatovali, že je jedinou objektivní informací pro křesťany. Předem ale musíme říci, že jednou z odpovědí křesťanů, která je velmi zavádějící je, že přišel proto, aby zemřel. Dokonce tvrdí, že musel zemřít! K tomu jen velmi krátce: Jak ostře takové tvrzení kontrastuje s tím, že Bůh je láska! Stvořil Bůh člověka, proto, aby umíral? Proto poslal svého Syna na zem, aby zemřel? Boží vůlí bylo, aby všechno žilo. Smrt nemá místo v Božích záměrech, nemá z ní potěšení. To je politováníhodné nepochopení Božích úmyslů s Jeho stvořením, ale i s posláním Jeho Syna. To, co nám

je dnes jasné, nebylo tak pochopitelné, pro Židy Ježíšovy doby. Svědčí o tom některé části Nového zákona. Samotný Ježíš několikrát připomínal to, co už mohli vědět a znát ze spisů starých židovských proroků. „Posílám k vám proroky, učitele a jiné lidi, a vy je budete mordovat, trápit a křižovat.“ Proto je posílal Bůh ke svému lidu? Nikoli. Posílal je proto, aby tito lidé zbavovali lid jejich vad a nedostatků, které na nich ulpěly proto, že nechtěli poslouchat Jeho rady. Proto se také stalo, že ten, jehož všichni učitelé, proroci a kněží měli národu představovat, skončil nakonec na kříži jako mnozí učitelé a proroci před ním. To nebylo prioritním Božím úmyslem. Mnozí argumentují slovy: „Ale tak je prorokováno, tak se **muselo** stát!“ Je pravda, že bibličtí pisatelé byli inspirováni, ale Bůh jim neřekl: „Musíš napsat, že se to **musí tak stát**.“ Oni viděli panoramatický obraz, bylo jim zjeveno, jak budou události probíhat a k čemu to nakonec povede, proto napsali, „**musí to tak být! Musí trpět, musí zemřít**“ a podobně. Bůh je vševědoucí, tomu nás učí Písmo, takže Bůh to viděl a věděl dopředu a tak to zjevil skrze inspiraci svým služebníkům prorokům. **Ale nemuselo se tak stát**, kdyby lidé a také židovstvo Ježíšovy doby přihlédlo k Božím záměrům, které Bůh zřetelně lidem zjevil, v naději, že budou ctít a je respektovat Jeho úmysly. To se ale nestalo a nestává ani dnes a proto **musí** následovat to, co Bůh nechtěl a nepředpokládal. Doufám, že z toho, co je nastíněno je zřejmé a snad i zřetelné, že záleží především na lidech a na tom, jak se k zjevené a Bohem zamýšlené budoucí události postaví. Postaví-li se k ní kladně a uzpůsobí podle toho své jednání, Bůh je velice shovívavý a ochotný svůj původní záměr revidovat. Tak se může stát, že svůj prvotní záměr neuskuteční a ortel odvolá. Je na tom snad něco špatného a nebožského? Výklad některých prococtví musel projít dějinným vývojem, jedině tak mohl přinést jasno a porozumění prococtví. I tak ale zůstávají některé protiklady a nejasnosti. Když tuto skutečnost, byť jenom připustíme a posléze vezmeme vážně, dostáváme se do situace, která nás vede k tomu, že Kristus musí přijít ještě jednou. To je ale zcela nová skutečnost, která zasluhuje samostatné pojednání. Snad se k němu někdy dostaneme. Mám za to, že alespoň částečně bylo v právě přečtené části prokázáno, že i když byla Kristova smrt nevyhnutelná, přesto nemá být nikdy prezentována jako hlavní důvod jeho prvního příchodu.

Co je hlavním důvodem Ježíšova příchodu?

Hlavním důvodem, kromě několika jiných, o kterých bude krátce pojednáno, je: **Ospravedlnění Božího charakteru a Jeho jména.** Boží jméno bylo během věků velmi zneuctěno, neprávem obviněno ze všeho možného a nic z toho se nezakládá na pravdě. Hlavním strůjcem a organizátorem toho všeho je nepřítel a odpůrce Boha a lidí - Satan. Sám ale tuto „práci“ nedělá. Zneužívá k tomu lidi různého postavení, kteří mají většinou vliv v různých oblastech. A daří se mu to. Neustálé očerňování a obviňování Boha z neúnosných požadavků, které má na své stvoření, a to, že svět a lidé jsou zlí, přičítá od samého počátku Bohu. I to je jeho práce, když slyšíte: „Kdyby byl Bůh a ještě k tomu dobrý, jak říkáte, nemohl by se na to, co se děje ve světě a s lidstvem vůbec dívat ...“ S takovým a podobným „obviňováním“ pracuje. Písmo ale říká něco jiného:

I.) 1Jan 3,8. Právě proto přišel Ježíš, aby tuto satanskou práci kazil a nedopřával jí sluchu. Ježíš svými skutky dokazoval, že tak to na světě nemuselo vypadat, kdyby se lidé tak jako On, řídili záměry Boha Stvořitele. Jiným důvodem proč přišel, bylo:

II.) Zjevit Boha. Toho ale člověk nemůže spatřit, aniž by přežil, proto bylo rozhodnuto, ještě před tím než svět byl v té podobě jako dnes, že se Bůh stane člověkem v osobě Ježíše Krista ... **1Tim 3,16.** Ani tento Boží záměr nebyl přijat s pochopením a Boží veřejný vyslanec byl nakonec zabit, právě tak jako řada jeho jiných proroků. A znovu se ptáme: Muselo se tak stát, protože tak bylo prorokováno? Lidé, konkrétně Židé, to přece nemuseli udělat, z pohledu lidí to byl přece jejich člověk. A člověk má rozum, který velel každému Židu, jak se má k člověku chovat. Jak to ale souvisí s tím, že přišel mimo jiné i proto, aby kazil ďáblovu práci?

III.) V této souvislosti se dostáváme k tomu, že přišel také proto, aby zachránil hříšné lidstvo. **1Tim 1,15.** Ďábel si činil zákonný nárok na hříchem svedené lidstvo, ale Ježíš jeho nároky svým životem a důsledným naplněním Božího zákona vysvobodil od věčného zatracení. Současně tím obnovil a postavil do správného světla pravdu o Bohu v tom smyslu, že On sám je láska a zajímá se o hříšníka. To satan od počátku zpochybňoval a tvrdil, že Bůh je despotický vládce, mající zájem jenom sám o sebe. Člověk ho už nezajímá, když ztratil výsadu mu bezmezně sloužit.

IV.) Jiným, neméně důležitým důvodem proč Ježíš přišel je, aby dokázal jako člověk beze zbytku plnit požadavky zákona. To bylo jedním z hlavních

d'áblových „trumfů“, do té doby úspěšných; dosud totiž nebylo člověka, který by to dokázal. A tak se zdálo, nejenom lidem, ale i obyvatelům jiných světů, že snad může mít Satan dokonce pravdu a uvažovali, jestli s ním snad vládce vesmíru nejedná až příliš tvrdě za to, že se mu postavil. Ježíš Kristus všechnu nejistotu a obvinění jednou a provždy svým životem smazal a očistil „tabuli Božího charakteru“ od sebemenší poskvrny. To všechno Ježíš dokázal svým životem, a proto přišel také na svět.

Našli bychom více rozličných pohledů na to, **proč přišel**, stručně jsme prozkoumali čtyři, pět pohledů, které jsou dokumentovatelné Písmem, které je objektivním záznamem o jeho osobě, kromě snad jedné dvou zmínek profánních pisatelů – historiků. Zdaleka to ale nejsou všechny důvody Písma na otázku **proč**. Jedna odpověď na otázku proč přišel, je jakoby nenápadně ukrytá v textu **Jan 1,31** „*A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtět vodou*“. Málokdo si toho povšimne, ale při bližším zkoumání souvislostí, objevujeme jednu z málo pochopených inspiračních metod Písma. Snad někdy příště bude ještě příležitost k tomu, o některých pojednat. Je ale ještě jeden aspekt (pohled), který by bylo potřebné uvést do správného světla.

Co je často slyšet...

Je možné, že sami jste toho byli svědky, a bylo už o tom něco letmo řečeno na počátku, že někteří čtenáři Písma dospívají k názoru, že Ježíš, přišel proto, aby zemřel a tak člověka zachránil, a je nutno podotknout, že mnozí duchovní a kazatelé je v tom utvrzují. Tito čtenáři Písma se dopouštějí podstatné chyby. Podstatné proto, že mohou ztratit ze zřetele skutečné a pravé důvody toho, proč se jeden z osoby Božství, **Ježíš Kristus** stal člověkem. Mohou tak z části přijít o pochopení Božího vtělení, i když to samo je sotva pochopitelné. Jedno je ale jasné a jisté. Ježíš Kristus nepřišel proto, aby zemřel. To je velmi zjednodušené vysvětlení toho, čemu říkáme vtělení. A není to podložené jasným zněním Písma, kromě několika míst proroctví, kterým ti, co je vykládají tímto tvrzením, nerozumí. V článku bylo naznačeno proč. Odporuje to především zdravé logice a také záměrům samotného Boha. Často je také slyšet slova jako; **krev, smrt** a jiná podobná slova. Je proti duchu Písma s těmito výrazy manévrovat a přisuzovat je spasitelnému Božímu jednání, a to dokonce v souvislosti s Jeho Synem Ježíšem Kristem.

Říká-li, že Bůh nemá zalíbení ani ve smrti bezbožníka Ez 33,11, jak by potom mohla být pravda, že posílá na smrt svého syna, který byl bez hříchu. O tom také byla zmínka a zdá se to být natolik logické, aby to uspokojilo požadavky neúprosného zákona a zároveň to vyhovovalo milosti neměnného Boha. Říkat, že Bůh žádal krev anebo smrt je podivné, pokud to není doprovázeno vysvětlujícími podrobnostmi. Bůh žádal poslušnost. A tu Kristus prokázal nespočetněkrát, proto z hlediska zákona nebyl hoden smrti. To prohlásil i pohanský vladař, nemající příliš znalostí o tom, co žádá Bůh. Záchrana a spása je v životě, ne ve smrti. Proto věčná spása není v Ježíšově smrti, ale v jeho životě. Proto je v Bibli řečeno: **3Moj 17,11 nebo sama krev na duši očisťuje**. Na stejném místě se říká; **duše všelikého těla je v krvi**. Pro lepší porozumění: **Život zachraňuje život**. To platí i v lékařské terminologii a praxi. Proto je v případech vyhasínajícího života aplikována krev. (v níž je přece život, aby jiný život byl zachován). Rovněž v náboženské terminologii i praxi to platí ve stejné míře. Tedy ne krev Ježíše, doslova, ale jeho život nás zachraňuje. V tomto případě je krev symbolem, symbolem života. Ježíšův bezhříšný život zachraňuje každého, kdo ho přijímá, místo svého. Aby tento záměr mohl být uskutečněn, musel by přijít znovu ještě jednou. Přijde? Uvidíme, zase někdy příště.

JEŽÍŠ KRISTUS

proč přijde

A přijde vůbec? Takovou otázku si kladou mnozí křesťané právě dnes, kdy spousta okolností nasvědčuje tomu, že je to vysněná fantastická představa, nebo chcete-li nereálný plán, řečeno jedním slovem: **Utopie**. Tak nazval anglický středověký filozof Thomas Moor ideální, vyfantazírovanou zemi, zemi ve svých představách a nazval tak i svou knihu, kterou napsal. A právě tak se na druhý Ježíšův příchod dívají dnes lidé, většinou nevěřící, ale i celá řada křesťanů. Že to slíbil sám Ježíš, jim moc nevadí. Mohl to prý být ideální plán, který je však velmi vzdálený uskutečnění, ač je přitažlivý. No, uvažujme-li střízlivě, nemuselo by to být až tak utopické, pomyslíme-li na to, co nám slibovala jedna ideologie nastupující po druhé světové válce. Pamatuji si velmi dobře, jak nám to lili do hlav učitelé, kteří tomu uvěřili. „Až se prý vybuduje socialismus a poté druhá etapa komunismus, nebudeme vůbec muset pracovat, půjdeme do obchodu a dostaneme, co budeme chtít a potřebovat a nic nebudeme muset platit.“ Takové prý budou poměry ve společnosti. Můj otec mi ale vždycky říkal, když jsem přišel ze školy a byl na to čas: Tak co jste se zase učili? Když jsem mu některé „novinky“ vyprávěl, říkal mi: Tomu nevěř, to nikdy nebude, co vás učí za hlouposti. (On tehdy neznal slovo utopie, ale byl to člověk přirozeně nadaný a praktický.) Velmi brzy jsem poznal, že měl, jako většinou pravdu, když jsem viděl ve městě, kam jsem šel později pracovat a učit se, ty obrovské fronty, jednou na boty, jindy na pomeranče, jindy zase na banány a podobně. To byla ta nová zem, vyfantazírovaná v hlavách lidí s akademickými tituly získanými ne za skutečné vědění a poznání, ale za to, že si nechali vymývat mozky bludem a lží. Proč se o tom zmiňuji? Proto, že se obě ideologie nápadně podobají. S jedním, ale podstatným rozdílem. Jednu ideologii slíbil Ježíš a ta je v Písmu až neuvěřitelně nádherně vykreslená. Pro ni mnoho křesťanů bylo ochotno položit svůj časný život, protože ji slíbil Bůh, který něco dokázal. Tu druhou sliboval ďábel, ale všechno dobré a živé, co se nechalo „nachytat“ a „zabralo“ na jeho lživé utopické návnady, to všechno nenávratně zničil. Ježíš, který nad podvodníkem nejen zvítězil, ale svým vítězstvím dal i člověku novou šanci, může to, co slíbil splnit, k tomu ho

zmocňuje Jeho Božství a vítězství nad bludem a jeho původcem. Proto mu věříme a Jeho slova nepovažujeme za utopii. Přesto se ale setkáváme s posměchem.

Tak tomu bylo už odedávna

Když končila Ježíšova pozemská anabáze (komplikované putování), řekl svým následovníkům: „Až se zase vrátím, vezmu vás k sobě ...“ **Jan 14,3**. Také pověděl, že nemáme čekat pasivně, ale aktivně, snažit se **2 Petr. 3,18**

O co se máme snažit během čekání? Řada míst v Písmu to docela konkrétně říká; **2 Petr 3,14; 2 Tim 2,15; 2 Petr 1,1; Fil 3,12**. Takových míst je celá řada. Všechny se ale vyznačují aktivními činy, které nepůsobí křesťanskou nudu, ale pomáhají jiným najít směr života. V darech a vlastnostech má být čekatel na Ježíšův návrat aktivní a svoji zbožnost bedlivě hlídat. Přes to všechno jakoby se zdálo, že se čas návratu neodůvodněně prodlužuje. Je to vůbec možné? A proč? Jak to vysvětlíme lidem, kteří nám dávají nepříjemné až zmalomyslnující otázky? Úplně přesně všechno nevíme, proto také nemůžeme na podobné námitky odpovídat. Selektivní dopad ale naznačuje, že jen ti nejlepší a čekáním osvědčení jedinci budou účastníky oné slibované hostiny. (čti Mat 25,1-13) Dlouho to trvalo, než se dostavil okamžik, na který všichni netrpělivě čekali, kdo byl vytrvalý, dočkal se.

Nemusíme na námitky, které nám nevěřící nebo posmívači předkládají reagovat nebo je zodpovídat. Je dobré, abychom uměli na některé vtíravé otázky uspokojivě odpovědět, ale není to podmínkou správného učenictví, ani čekatelství. Podmínkou je v této záležitosti trpělivost a konání Boží vůle. (**Žid 10,36**) Dobré je, přidáme-li k tomu ještě znalosti, kterými můžeme některým lidem posloužit, je to něco navíc, je to užitečné pro druhé, ale i pro nás. Ty nejčastější otázky, kterými se čekatelé Ježíšova návratu setkávají, jsou stejné, jako před téměř dvěma tisíci lety: „Tak kde je ten vámi očekávaný příchod? Všechno je pořád stejné,“ tak tehdy formulovali své ironické otázky lidé; přímí účastníci je nazývali dokonce posmívači. **2 Petr 3,3**. Nesmí nás tedy překvapovat, když podobně zvědavé, někdy až kousavé otázky nám budou adresovat lidé i dnes. Už bylo předesláno, že na ně nejsme povinni odpovídat, ale měli bychom vědět, jak s takovými ataky naložit. Asi stejně jako s nimi naložili držitelé Ježíšova odkazu tehdy. Nemusíme odpovídat stejnými

slovy, ale zcela jistě bychom měli vyjádřit jistotu a víru v Ježíšovy sliby, podobně jako to udělali jeho následovníci tenkrát.

Navíc apoštol dodává, že právě to, co se zdá jiným jako prodlužování a oddalování této události, to by mělo být potvrzením jistoty jejího uskutečnění. Jen vzpomeňte na podobenství o deseti družičkách svatební hostiny, čekajících na ženicha. To je modelová ukázka toho, jak to bude vypadat před druhým příchodem Ježíše. Navzdory tomu, že Jeho návrat byl zpochybňován a odsouván do daleké budoucnosti. Tak tomu bylo v minulosti a není tomu jinak ani dnes. Může to ale na čekateli působit depresivně, když budou slyšet podobné narážky, jako jsou uvedeny ve čtvrtém verši. Písmo ale naopak říká, že takové oddalování a dlouhé čekání na tuto událost má být neklamným znamením toho, že k ní jistě dojde.

Všechny předpovědi Písma ohledně prvního příchodu se vyplnily, jakmile nastal ten správný čas. Z toho vyvozujeme a nabýváme jistoty, že stejně se stane i v případě jeho druhého příchodu. Čas je v tomto případě v Božích očích relativní, i když je pravda, že všechno dělá v určitém čase, ale to platí ve vztahu k člověku. Že pro Boha je čas relativní veličinou zaznamenává i Petr. Čas není pro Pána Boha až tak důležitý, jako pro člověka. Zaslíbení o Ježíšově prvním příchodu byla také důležitá, zejména tehdy pro židovský národ. To oni čekali Mesiáše, ale nepoznali čas Jeho příchodu, přestože byl prorocky přesně popsán i s průvodními okolnostmi. Samo Písmo se o něm zmiňuje osmkrát více než o druhém příchodu. Z Božího pohledu nebylo tehdy nic zanedbáno, pokud jde o tuto událost. Proč tedy Ježíše tehdy nepřijali?

Zkuste si na to odpovědět sami. Říkáte, že je to obtížné? Nemyslím si to. Při důkladné analýze různých míst Písma docházíme k odpovědi, která není v rozporu se skutečností: Došlo k fatálnímu omylu, když přisoudili všechnu slávu druhého příchodu, prvnímu. A protože jejich náboženství vůdcové pod zhoubným vlivem Satana, který se Bohu Kristu vždycky protivil, tento podvrh sami přijali a učili tak lid, proto tak s Ježíšem naložili. Mesiáš, Spasitel, je líčen v Písmu jako slavný, všechnu nepravost a lež nakonec likvidující. Protože Ježíš neodpovídal jejich představám o Mesiáši, proto ho nepřijali a označili za podvodníka, zločince a nakonec podlým způsobem popravili. To příští Ježíšovo zjevení už bude jiné, role budou obráceny. Pamatujme na to a dokud je ještě čas změňme svůj vztah k němu. To platí i pro ty, kteří se domnívají, že na tom nejsou vůbec špatně. To si mysleli i Židé Ježíšovy doby a důsledky na sebe nenechaly

dlouho čekat. Někteří z těch, kteří se nezachovali k Ježíši správně, se jich dočkali ještě za svého života.

Za nějakých 35 let začaly dopadat na národ důsledky toho, že neuvěřili v toho, který přišel zjevit Otce a potvrdit, že Bůh není takový, jak jej falešně představoval Satan. A to nejenom lidem, ale i obyvatelům vesmíru, dosud znejistěným a majícím určité pochybnosti. Pokud byl Ježíš na zemi, věnoval této záležitosti hodně pozornosti a varoval lidi včas, aby až se znamení druhého příchodu začnou dít, nebyli překvapeni, ale byli připraveni. Tak se stalo i tenkrát, že žádný, kdo se to dozvěděl a uvěřil slovům Ježíše, nezahynul, když Titus obléhal Jeruzalém a nebylo uniknutí. Ti co znali a věřili slovům Mistra, byli v bezpečí v zajordánské Pelle a hrůzy důsledků nevěrnosti a neposlušnosti zjevených znamení je nezasáhly. Rozpomenuli se na slova Mistrova a zachránili své životy. (viz Mar 13,23; Jan 13,19)

Tehdy, v době jeho prvního příchodu ještě měli lidé čas změnit své smýšlení a zaujmout správné stanovisko k Ježíšově osobě a Jeho předpovědím. Ve druhém zjevení Ježíše, ale už tato možnost nebude. Ti, co dbali na Jeho slova, se budou radovat a těšit z toho, co nastává, jiní, kteří zpochybňovali Jeho slova a ti, kteří říkali, „kde je to slibování Jeho příchodu, všechno je stejné jako dříve ...“ takoví budou volat k horám a skalám, aby je raději zaživa pohřbily. **Zj 6,16** Nikdo nebude trestán za nevěru a nedbání výstrah jiných, každý sám za sebe bude pykat. Všichni nakonec uznají, že Bůh je spravedlivý (viz Zj 15,3; 16,7; 19,2). Jako v případě prvního příchodu byl zachráněn jen ten, kdo udělal vše potřebné a uvěřil Ježíšovým slovům tak podobně tomu bude i při Jeho druhém příchodu.

Podobně, ale přece trochu jinak. Jinak v tom smyslu, že se tak musí stát dávno předtím, než se zjeví. V poslední chvíli už šance nebude. Tu měl jako poslední lotr na kříži, vedle umírajícího Ježíše. Nastává nový věk a v něm budou všechny věci nové. Nebude už žádná šance nějaké minulé věci vylepšovat nebo měnit. Jen to, čemu se většina lidí nechtěla podvolit a čemu se i posmívala, to bude skutečností. Skutečností trvalou a nikým a ničím nezměnitelnou. Chtěli byste to zažít? Nevyžaduje to moc. Skoro vše bylo popsáno v tomto článku, jestliže jste četli pozorně. Co ještě zbývá? Správně se rozhodnout. Mnoho času ale nezbývá. Jiná příležitost už nebude. To, jak se rozhodnete teď, na tom závisí, jak budete žít potom.

JEŽÍŠ KRISTUS

Jeho univerzální poslání

Je obdivuhodné studovat Ježíšovo poslání na této zemi. Je až neuvěřitelné, kolik důvodů proč přišel, objevíme při studování biblických zpráv. Nedomnívám se, že bych úplně všechny prostudoval, ale ty, které jsem objevil a jejich obsah porovnával s možnostmi člověka, oné doby, žasnu, co všechno a v jaké kvalitě dokázal. To, na co je dnes třeba celé řady odborníků, lékařů, psychologů, kuchařů, specialistů a evangelistů a nevím jakých ještě úzce zaměřených profesí, to zastal jeden Ježíš. Opravdový univerzál, obdivuhodný člověk, ve všem nám podobný, kromě ... **(Řím 8,3.)** Kdo z lidí to dokázal? Anebo: Kdo z lidí by to dokázal? Nikdo. I věčně nespokojený Satan, v každém případě oponující a stále mající výhrady, tentokrát nic nemohl namítat. A lidé, kteří o sobě říkají, že jsou věřící a křesťané, přesto říkají: „Ale on nebyl jako člověk, jeden z nás, on byl jako Adam před pádem do hříchu“. A kličkují, jak jen to jde, mají námítky a výmluvy. Nepochopil jsem ale dosud, proč. Všechny novější překlady to tlumočí právě tak, jak věřili a věří skuteční, ničím neovlivnění bibliční křesťané dodnes: „...poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk.“ Je zajímavé, že s tímto Ježíšovým posláním od nebeského Otce, souvisí i odkaz a úkol Ježíšových následovníků. Není náhodou, že sám Ježíš podobným posláním pověřil svoje následovníky, aby tak jako On, pomáhali, kde je to potřebné a svým životem dokazovali, že je člověku možné žít podle zjevené Boží vůle. Každý takový život podle Božího záměru, pak odsuzuje hřích a tak vyvrací Satanovo tvrzení. Podmínky stanovené Stvořitelem je možné plnit a jsou splnitelné. Své následovníky pověřil podobným posláním jako Otec Jeho samého. **Mat 28,19.20; Jan 20,21.** A u Matouše toto poslání ještě blížeji specifikuje **Mat 10, 16-20.** Takový úkol měli už jejich otcové, starozákonní Židé, ale nesplnili ho tak, jak Bůh od svého lidu očekával. I oni měli svoji úlohu a úkol v Božím plánu a nebyla to jen nějaká „rolička“, ale důležitá úloha. Měli obracet pozornost lidí jiných národů na toho, kterého čekají, jenž byl slíben jejich Bohem. Měli posloužit ostatním národům. To bylo jejich poslání. Protože to nepochopili a neposloužili jim k poznání pravého Boha, obrátilo se potom všechno paradoxně tak, že byli skutečně

porobeni v službě jiným národům. Národ, který znal proroctví, respektive jeho náboženští vůdcové a inteligence, se těšili z prorockých zaslíbení daných jejich praotcům, zejména Abrahamovi. **(1Moj 12,2; 13,15.16; 15,18-21.)** Dříve než se zaslíbení mělo stát skutečností, museli se všichni, včetně Abrahama, naučit poslušnosti a službě. Když však, chtěli užívat důsledků požehnání daných jejich praotcům a přitom se vyhýbali podmínkám požehnání, museli nakonec sloužit sami. I Kristovo poslání, vyznačující se neuvěřitelnou univerzalitou, rovněž obsahovalo službu, jako podmínku, nebo jednu z podmínek Jeho mesiášství. Ježíš ji dokonale naplnil, zatímco oni se chtěli jen těšit z toho, co často říkali: Otce máme Abrahama...Ale povinnost už ne. „Národ, který tvrdí, že věří prorokům, popřel Krista, a trvá na tom i přes všechna varování a předpovědi. Zavřel oči před světlem a naplnil proroctví ve všech podrobnostech. Přitom lidé byli tak zaslepeni nepřitelem duší, že si namlouvali, že tím slouží Bohu. Je překvapující, že to tehdy udělal Jeho národ, svému vlastnímu člověku, jednomu z nich ...**Ms 75,1886.** To, co se tehdy stalo, se už nikdy nebude opakovat. Až se Kristus objeví podruhé, bude situace úplně jiná a nová. V té chvíli už nebude mít nikdo možnost něco změnit, ani něčeho litovat. To už bude jenom začátek „účtování.“ Jeho následovníci, křesťané, měli času dost. Boží záměr bude tentokrát naplněn. To ví velmi dobře i Satan a alespoň se snaží co nejvíce křesťanů získat na svou stranu. Ježíš splnil jeden z úkolů, kvůli kterým přišel. Jeho národ ne. On chtěl spolu se svým Mesiášem vládnout. Není tomu podobně i s dnešním křesťanstvem? Než se křesťanům dostane cti vládnout, musí se naučit sloužit. Není to lehké, ale nutné. Takový byl Boží záměr. Když očekávání nebylo naplněno, měl Bůh náhradní záměr, který má naplnit křesťanská církev. Tomu, kdo zkoumá naplňování Božích záměrů v dějinách, musí být jasné, že ani v náhradním scénáři není všechno v pořádku, tak jako tomu bylo v případě Izraele. Jako celek zklamal. To ale neznamená, že ti, kteří zůstali věrni Božím záměrům, nebudou užívat požehnané důsledky. Podobně tomu bude v případě křesťanství. Jen s tím rozdílem, že žádná další, třetí šance už nebude. Na to musíme být připraveni a podřídit tomu **své křesťanské záměry.** Vyjde to tentokrát? Pánu Bohu určitě. Ale nám? To je otázka. Přesto Bůh chce, abychom žili podobně jako On. Takovým životem mají žít všichni ti, kdo říkají, že mu věří, tedy křesťané. Skutečnost ale bývá často jiná, ne nepodobná té, kterou se vyznačovala skutečnost starého Izraele. Hovoří o tom staří židovští proroci, kterých se často dovolávali

a které nejen často kritizovali, ale i zabíjeli. Přečtěte si, co o tom říká prorok Izaiáš **Iz 1,23**. Davidův nástupce na trůnu, Šalamoun, vidí u svého lidu podobné zvyky a odsuzuje to, co se děje mezi lidmi, kterým vládne. **Př 1,19**. To byla historie, o které se zmiňuje v křesťanském věku apoštol Pavel, když říká: „Jistě že Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcům našim.“ Tyto texty písmo hovoří o tom, jaký byl trend tehdejšího života těch, kteří čekali na Vykupitele – Mesiáše. Nic pěkného. A jaká byla skutečnost v začínající éře křesťanství? Znovu si prosím přečtěte u Jakuba druhou kapitolu od verše **1-9**. Neděje se něco podobného i dnes? Kde je nízké o sobě smýšlení, služba a láska k bližnímu? Budeme-li alespoň trochu sebekritičtí, raději to nebudeme komentovat. Dějiny se opakují, jak často slýcháme. Nejenom v koloběhu dějin, ale i v našem jednání, jednání křesťanském. Svět kolem křesťanů se žene za ziskem, snaha co nejvíce vydělat, mít vliv, něco znamenat, často uskutečňována způsobem odporujícím kristovským způsobům. A křesťané se utěšují světským rčením. „Účel světí prostředky.“ Ale to není to, co očekává od nich Bůh. S tím je spokojen Satan, nepřítel Boží a lidský a má radost z toho, jak maří záměry Ježíšovy a samého Boha, přestože ví, že boj a hru kterou hraje od počátku, má díky tomu, že Ježíš splnil všechny záměry nebeského vládce, už stejně prohranou.

Jeden z mnoha důvodů proč přišel

Kromě několika důvodů, které jsme už společně prozkoumali, existuje ještě jeden, nikoli ale poslední, který je nenápadně skryt ve slovech jiného Božího služebníka, kterého použil Pán Bůh, aby zjevil Ježíše a tak posloužil svým spoluobčanům v Jeho poznání. V důsledku studia tohoto místa Písma bylo také koncipováno celé toto zamyšlení, týkající se jeho nepochopení. To mělo fatální důsledky pro lid, jehož byl i Jan příslušníkem. Toto místo je u **Jana 1,31**. Ani Jan Ježíše neznal, jak sám říká, přestože to byl jeho bratranec. Bylo mu to ale zjeveno a on uvěřil. Sám potom byl pověřen, aby posloužil lidem k tomu, aby obdivuhodnou osobnost Ježíše na Jordánském břehu národ přijal. Naučení z tohoto prorocky zjeveného případu se přímo nabízí. Zkoumejme především prorocké záznamy, abychom poznali, zda se něco z toho, co slyšíme nebo vidíme, nekryje s biblickou zvěstí. Mohli bychom se dopustit stejné chyby jako kdysi Izrael, i když se těšil nesrovnatelně větší přízni Boží než

jiní lidé. Jak jste jistě poznali, ani to ještě není záruka vítězství. Životní osudy Izraele, ale i Božích služebníků minulosti i nedávných let jsou toho varujícím důkazem. Pamatujme si to. ■

Příloha Z ráje do ráje 1/2017